

True Rest

Đấng Christ là sự nghỉ ngơi, là sự sảng khoái thực sự cho những người mệt mỏi, vì nhờ Ngài mà sự thờ phượng thật có thể được thực hiện.

True Rest

“Đi đâu mà ông ấy nói: Đây là sự nghỉ ngơi, do đó hãy nghỉ ngơi cho người mệt mỏi; và đây là sự sảng khoái; nhưng họ không nghe” (Is 28:12)

Những người theo dõi một số vị trí của người Do Thái thường hỏi những câu hỏi sau để xác nhận những tuyên bố của họ về ngày Sa-bát: Ai đã thay đổi ngày thờ phượng của ngày Sa-bát, ngày thứ bảy trong tuần, thành Chủ nhật, ngày đầu tuần? Thay đổi này được thực hiện khi nào? Chúa có cho phép thay đổi này không?

Những câu hỏi này chứa đựng một số yếu tố của học thuyết Do Thái giáo, vì họ tìm cách quay trở lại luật pháp Môi-se và trình bày phép cắt bì và ngày Sa-bát là những yếu tố cần thiết để Cơ đốc nhân được cứu. Đối với những người chịu phép cắt bì (người Do Thái), sứ đồ Phao-lô đã trình bày câu trả lời sau:

“Vì chúng tôi là kẻ cắt bì, là kẻ hèn hạ việc Đức Chúa Trời bằng thốn khí, và sự vinh hiển trong Đức Chúa Jêsus Christ, chứ không tin cậy vào phồn xác thịt” (Phi-líp 3: 3).

Từ phần hỏi của Pauline, chúng ta có hai khái niệm:

- Phép cắt bì đích thực là để phục vụ Đức Chúa Trời trong tinh thần, vì chỉ những ai đã chịu phép cắt bì của Đấng Christ mới phục vụ Đức Chúa Trời, đi đâu này không được thực hiện trong bao quy đầu, nhưng diễn ra trong lòng,

nơi toàn bộ thân tội lỗi được loại bỏ. “Trong đó anh em cũng được cắt bì với phép cắt bì không làm bằng tay trong thân xác tội lỗi của xác thịt, tức là phép cắt bì của Đức Kitô” (Cl 2,11). Chỉ trong Đấng Christ, con người mới có thể làm tròn luật pháp, vì chỉ nhờ Ngài, người ta mới có thể thực hiện phép cắt bì mà không cần bàn tay con người trợ giúp, tức là bàn tay con người. “Vậy hãy cắt bao quy đầu cho trái tim người, và cắt người không còn cứng nữa” (Phục 10:16; Giê 4: 4);

- Cơ đốc nhân không tôn vinh những gì liên quan đến xác thịt (gia phả, cắt bì, quóc tịch, ngày tháng, lễ hội, v.v.), chẳng hạn như là con cháu của Áp-ra-ham, đã được cắt bì, tham gia các lễ của luật pháp, dâng của lễ theo luật, phần còn lại của cơ thể vào những ngày cụ thể, v.v.

Nói cách khác, sứ đồ Phao-lô nói rõ rằng tín đồ đạo Đấng Ki-tô không phụng sự Đức Chúa Trời theo xác thịt, nhưng theo tinh thần. Nhưng, làm thế nào để một người phụng sự Đức Chúa Trời trong tinh thần? Không có một nơi cụ thể? Một ngày thích hợp cho một dịch vụ như vậy?

Khi con người liên kết sự thờ phượng với các đồ vật, ngày tháng, tiệc tùng, lễ tạ, v.v., đó là vì anh ta không biết thờ phượng theo tinh thần là gì, cũng như không biết cách thiết lập sự công bình của Đức Chúa Trời. Việc thờ phượng bằng tâm linh chỉ có thể thực hiện được đối với những người đã được tái sinh, tức là họ đã được tái sinh qua lời của Đức Chúa Trời, là hạt giống không thể nhiễm bệnh.

Chính nhờ phúc âm, là quyền năng của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời thiết lập công lý của mình, tức là Ngài là Đấng xưng công bình cho con người dựa trên quyền năng của mình, đó là phúc âm (Rô-ma 1:16 -17).

Đấng Christ là Chúa của ngày Sa-bát, phần còn lại đích thực, là Đấng đã tạo ra những người thờ phượng thật theo những gì Chúa Cha tìm kiếm. Tất cả những ai đi vào nhờ Đấng Christ

không còn lo lắng về địa điểm (Sa-ma-ri hay Giê-ru-sa-lem), hoặc thời gian (ngày) thờ phượng, vì Đấng Christ là hậu thệ đã được hứa và cùng với sự xuất hiện của Ngài, đã đến lúc những người thờ phượng thờ phượng Đức Chúa Cha. Trong sự thật và công lý

“Vậy luật để làm gì? Bà được xuất gia vì phạm giới, cho đến khi hậu thệ đến với người đã hứa; và nó đã được các thiên thần đặt trong tay một đấng trung gian” (Gl 3,19);

“Đức Chúa Jêsus phán cùng bà rằng: Hỡi người nữ, hãy tin tôi rằng giờ sắp đến, khi ở trên núi này cũng như ở Giê-ru-sa-lem, các người sẽ thờ phượng Đức Chúa Cha, các người thờ những gì mình không biết; chúng ta yêu những gì chúng ta biết bởi vì sự cứu rỗi đến từ người Do Thái. Nhưng giờ đã đến, và giờ là lúc những người thờ phượng thật sẽ thờ phượng Cha bằng thần khí và lẽ thật; vì Chúa Cha tìm kiếm những ai thờ phượng Ngài. Đức Chúa Trời là Thần, những kẻ thờ phượng Ngài phải lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ phượng Ngài ”(Giăng 4:21 -24).

Chúa Giê-su nói rõ với người Sa-ma-ri rằng một sự thay đổi được Chúa Cha cho phép đang diễn ra (Giăng 4:23).

Trong sự thay đổi do Đấng Christ thiết lập, các ngày lễ, trăng mới, thứ bảy, v.v., không còn quan trọng nữa, điều quan trọng bây giờ là trở thành một tạo vật mới, vì những gì trong giao ước cũ dường như phụ thuộc vào một địa điểm và thời gian cụ thể, Chúa Giê-su đã chứng tỏ có thể thực hiện được ngay tại thời điểm đó và tại nơi đó (Ga-la-ti 6:15). Thời giờ đã đến!

Người Do Thái cho rằng những ngày được thiết lập là thiết yếu để thờ phượng, làm nổi bật ngày Sa-bát giữa họ, nhưng Đấng Christ đã chứng minh rằng chỉ có thể thờ phượng thật nhờ quyền năng của Đức Chúa Trời, Đấng là Đấng Christ. Ông đã thay đổi sự thờ phượng vào những ngày, tuần, trăng, v.v. cụ thể, thành mọi lúc, và địa điểm không chỉ là trong thành phố Giê-ru-sa-lem thành mọi nơi, bởi vì với sự tái lâm của dân Đấng Mê-si.

chúng trở thành cội rễ, đấng thờ và nơi ở của thần linh (1Cr 3:16).

Sau sự thay đổi do Chúa Giê-su Christ thiết lập, con người không còn phải phàn nàn rằng không có thời gian để thờ phượng, dựa trên lập luận cũ rằng địa điểm quá xa hoặc còn phải đợi những thời điểm cụ thể như ngày, tháng, trăng mới, tuần, thứ bảy, Vân vân.

Trước khi Đấng Mê-si xuất hiện, tội lỗi chỉ dính dáy máu súc vật, đại diện cho công việc tương lai của Đức Chúa Trời, nhất định sẽ bị thay thế, bởi vì chỉ có Chiên Con của Đức Chúa Trời mới làm công việc hoàn hảo: cắt tội trần gian.

Giờ đây, trong điều kiện của đấng thờ, các thầy tế lễ và của lễ sống, con người có thể bắt cứ lúc nào và ở bất cứ nơi nào dâng của lễ để ngợi khen, là hoa trái của môi miệng tuyên xưng Đức Kitô (Dt 13:15; Rm 12: 1), vì họ có. đấng thờ của Đức Chúa Trời và được tự do vào ngai ân điển (1 Phi 2: 5; Hê 10:19).

Nhịp sống điên cuồng của cuộc sống hàng ngày không phải là trở ngại trong việc phụng sự Đức Chúa Trời, vì giờ đây, nó không còn được phục vụ trên cơ sở của thời xưa nữa, nhưng nó được phục vụ cho Đức Chúa Trời qua sự hiểu biết về Đấng Thánh, Đấng Christ (Rô-ma 10: 2; Pv 9:10).

Khi Chúa Giê-su đồng ý sự nghỉ ngơi, giải tỏa cho những người mệt mỏi và bị áp bức, ngài không đưa ra giải pháp cho các vấn đề hàng ngày của con người, bởi vì sự mệt mỏi hàng ngày là thích hợp cho tất cả mọi người do kết quả của cuộc phán xét xảy ra trong vườn Ê-đen. Sự tận tụy trên trần gian sẽ luôn luôn căng thẳng, bởi vì Đức Chúa Trời đã xác định, điều đó sẽ là phần trực giác đối với Người Con làm cho ý muốn của Cha trái ngược với Người (Sáng 3:17). Nếu con người trông đợi vào Đức Kitô vì những vấn đề liên quan đến cuộc sống này, thì con người là người khốn khổ nhất, vì công việc và những phiền nhiễu xảy ra sau đó là do Thiên Chúa thiết lập (Ec 3,10);

“Nếu chúng ta chỉ trông cậy vào Đức Kitô trong đời này, thì

chúng ta là người khốn khổ nhất trong mọi người” (1Cr 15:19).

Nhưng, những gì Chúa Giê-su đề nghị khi ngài nói:

“Hỡi tất cả những ai mệt mỏi và bị áp bức, hãy đến với tôi, tôi sẽ giải tỏa cho các bạn. Hãy mang lấy ách của tôi trên bạn, và học nơi tôi, người hiền lành và thấp hèn trong lòng; và bạn sẽ tìm thấy sự yên nghỉ cho linh hồn của bạn. Vì ách tôi nhẹ mà gánh tôi nhẹ” (Mt 11:28 -30)?

Ngài đã ban sự nhẹ nhõm cho những người dưới ách tội lỗi, và phần còn lại cho những ai mang nặng nề luật pháp Mô-ise. Chúa Giê-su đến để cứu những gì đã mất, chứ không phải để ban cho loài người phạm chết tội tại.

Các vấn đề về gia đình, công việc, căng thẳng, chất lượng thức ăn, kỳ nghỉ, v.v., là những vấn đề mà con người có thể và phải giải quyết, vì nó là một phần của định hướng nội tại (ý chí) của anh ta và điều này hoàn toàn phụ thuộc vào nam giới. Sự cứu rỗi khỏi sự kết án của tội lỗi mà con người không thể thực hiện được là tùy thuộc vào Thiên Chúa (Mt 19:26).

Việc giải tỏa các vấn đề hàng ngày cũng không phải vào thứ Bảy hay Chủ nhật, mà là theo lời cảnh báo của Đấng Christ:

“Ta đã nói với người điếu này, hãy cho người được bình an trong ta; trong thế gian, anh em sẽ gặp hoạn nạn, nhưng hãy vui lên, tôi đã thắng thế gian” (Giăng 16:33).

Thứ tự rõ ràng:

“Vậy, đừng cầu xin ăn, uống, đừng bận rộn” (Lu-ca 12:29), vì:

” Nhưng lòng hi vọng theo với sự hài lòng là một lợi ích lớn. Bởi vì chúng ta không mang gì đến thế giới này, và rõ ràng là chúng ta không thể lấy gì từ nó. Tuy nhiên, có của ăn và đồ trang trí cho mình, chúng ta hãy bằng lòng với nó” (1 Ti-mô-thê 6: 6-8).

Phân còn lại được hứa cho những người mệt mỏi và bị áp bức là đến con người đến nuôi dưỡng Đấng Christ, vì chính Ngài là Đấng ban sự sống đời đời (Giăng 6:57). Sau khi là dự phân của xác thịt, con người ở lại trong Đấng Christ và Đấng Christ và Cha ở trong con người (Giăng 15: 4-5).

Người Do Thái ca ngợi ngày Sa-bát là ngày 'nghỉ ngơi' mà luật pháp gọi là nói rằng Đức Chúa Trời nghỉ ngơi vào ngày này (Sáng 1:31), tuy nhiên, Chúa Giê-su nói rõ ràng rằng Cha Ngài làm việc cho đến bây giờ, và Ngài cũng đi đầu này chứng tỏ rằng ngày Sa-bát liên quan đến các ngày trong tuần là một câu chuyện ngụ ngôn về Đấng Christ, phân còn lại của những người mệt mỏi và bị áp bức (Giăng 5:17).

Giờ đây, Đức Kitô, Đấng tạo dựng trời và đất (Giăng 1: 3; Cô-lô-se 1:16), sau khi tạo dựng muôn vật cho đến ngày thứ sáu, thì ngày thứ bảy, Ngài nghỉ ngơi, tuy nhiên, Sáng thế ký chỉ nói đến trật tự tự nhiên của thế giới này. Có thể nhìn thấy bằng mắt của con người (tạo vật đầu tiên), tức là nó để cập đến những thứ không vĩnh cửu

“Và Chúa đã thấy mọi thứ anh ấy đã làm, và mọi thứ đều rất tốt. Buổi chiều và buổi sáng trôi qua; đó là ngày thứ sáu. Vì vậy, các tầng trời, trái đất và mọi thứ trong đó đã hoàn thành. Vào ngày thứ bảy, Đức Chúa Trời đã hoàn thành công việc mà Ngài đã làm, và vào ngày đó Ngài nghỉ ngơi. Đức Chúa Trời ban phước cho ngày thứ bảy và thánh hoá người ấy, vì trên người ấy, Ngài đã nghỉ mọi công việc mình đã làm trong sự sáng tạo” (Sáng 1:31; Sáng 2: 3).

Vào ngày thứ bảy, Chúa Giê-su Christ nghỉ ngơi, để kết luận, các công việc thích hợp với thế giới loài người, tuy nhiên, Ngài và Đức Chúa Cha vẫn tiếp tục làm việc với mục đích hướng tới những sự vật trong tương lai, những gì mắt không thấy và không đi đến lòng người.

“Nhưng như đã chép: Những điều mắt không thấy, tai không nghe, Chẳng hề đi vào lòng người, Đó là những điều Thiên

Chúa đã s^om s^on cho k^o yêu m^on Người” (1Cr 2: 9);

“Nhưng khi Đức Kitô đ^on, th^oy t^o l^o thượng ph^om c^oa tương lai, qua một đ^on tạm lớn hơn và hoàn h^o hơn, không ph^oi do tay làm, tức là không ph^oi b^oi tạo vật này” (Dt 9:11).

Sự thật được ghi lại rằng Chúa Giê-su Christ ngh^o ngơi vào ngày thứ b^oy không ph^oi vì Ngài mệt m^oi như th^o c^on ngh^o ngơi hay ng^o quên (Thi 121: 1), mà là nhằm c^onh báo loài người rằng có sự ngh^o ngơi và tĩnh dưỡng. Đ^ong Christ.

Khi s^o dụng Xu^ot Ê-díp-tô Ký 20, câu 11 đ^o nói rằng con người được ban phước vì đã giữ được ngày thứ b^oy trong tu^on, họ quên rằng anh ta đã ngh^o ngơi (k^ot thúc) vào ngày thứ b^oy chính là người tạo ra vạn vật, chứ không ph^oi loài người. Người ngh^o ngơi sau mọi việc anh ^oy đã làm là Đức Chúa Trời, chứ không ph^oi đàn ông, như chúng ta đọc:

“Vì trong sáu ngày, Chúa đã dựng nên trời đ^ot, bi^on c^o và mọi vật trong chúng, và ngh^o ngơi vào ngày thứ b^oy; do đó CHÚA đã ban phước cho ngày Sabát, và thánh hóa nó ”(Xh 20:11; Xh 31:17).

Tại sao ban đ^ou Đức Chúa Trời tách ngày Sa-bát ra kh^oi các ngày khác? Đ^o nh^oc nh^o rằng chính Đức Chúa Trời là Đ^ong ban cho sự ngh^o ngơi

“Hãy nhớ lời Môi-se, tôi tớ c^oa Chúa đã sai người rằng: Chúa là Đức Chúa Trời người, cho người ngh^o ngơi, và ban cho người đ^ot này” (Giô-suê 1:13). Nhưng, vì họ không mu^on nghe và ngh^o ngơi trong Chúa

“Vì Ai Cập sẽ giúp các người vô ích, và không có mục đích; Đó là lý do tại sao tôi kêu lên v^o đi^ou này: Sức mạnh c^oa bạn sẽ không được yên lặng ”(Ês 30: 7).

Trong lời c^oa Đức Chúa Trời có phước lành, vì mọi đi^ou từ miệng Đức Chúa Trời mà ra, con người sẽ được s^ong (Phục 8: 3), trong pháp lệnh giữ ngày Sa-bát có một lời nguy^on.

“Sáu ngày sẽ làm việc, nhưng ngày thứ bảy là ngày Sa-bát nghỉ ngơi, là ngày thánh của Chúa; ai làm việc gì trong ngày Sabát, thì chắc chắn sẽ chết” (Xh 31:15).

Bất kỳ người nào trong số những người nghe (tin) lời Chúa sẽ sống, có nghĩa là họ đã chết trong tội ác và tội lỗi. Với sự ra đời của luật pháp, ngoài việc bị xa cách Đức Chúa Trời, bị xa lánh, bị chết, nếu không được nghỉ ngơi vào ngày thứ bảy trong tuần, con cái Gia-cốp sẽ phải chịu một hình phạt thật xác: cái chết thật xác.

Đức Chúa Trời muốn làm cho họ hiểu rằng nếu họ tin rằng họ sẽ vào phần còn lại đã hứa “Vì anh em chưa được vào phần còn lại và cơ nghiệp mà Chúa là Đức Chúa Trời của anh em đang ban cho anh em. Nhưng người sẽ vượt qua sông Giô-đanh, và sẽ ở trong xứ sẽ khiến người được thừa hưởng CHÚA, Đức Chúa Trời người; Ngài sẽ cho các người được yên nghỉ khỏi mọi kẻ thù xung quanh, và các người sẽ được sống an toàn” (Phục 12: 9-10), nhưng khi họ quay lưng không vâng lời Ngài, trong cơn thịnh nộ, Ngài thề rằng dân Y-sơ-ra-ên sẽ không vào nơi an nghỉ của Ngài (Hê 4: 1).

Giống như tất cả những thứ được đặt trong đụn tạm đều là tranh cãi, ngày Sa-bát cũng được dùng làm hình ảnh để minh chứng rằng ai không tin thì không có sự sống. Mặc dù đã cảnh báo rằng Đức Chúa Trời không chấp nhận họ và những ngày lễ của họ, ngày thứ bảy, v.v. họ không thể chịu đựng được, mọi người tiếp tục ‘phục vụ’ các câu chuyện ngụ ngôn và không phải Chúa “Chớ tiếp tục đem lễ vật vô ích; Hương là một điều ghê tởm đối với tôi, và các mặt trăng mới, và các ngày thứ bảy, và việc triệu tập các hội họp; Tôi không thể chịu đựng sự gian ác, thậm chí không phải là buổi gặp mặt long trọng. Mặt trăng mới của bạn và sự trang trọng của bạn, linh hồn tôi ghét chúng; họ đã nặng với tôi rồi; Tôi mệt mỏi vì làm khổ họ” (Is 1:13 -14).

“Thật ra, có vẻ tốt cho Đức Thánh Linh và cho chúng tôi, không còn đặt thêm gánh nặng nào cho anh em nữa, nhưng những điều cần thiết này: Rằng anh em kiêng những thứ hiển thị cho thần

tượng, khi huy t, và xác thịt ngạt th, và mại dâm, bạn sẽ làm t t n u bạn giữ mình. Hãy đi cho t t” (Cv 15:28 -29), nhưng ai có ý định giữ b t cứ khía cạnh nào c a luật, thì nh t định ph i giữ c a luật. “Và một l n nữa, tôi ph n đ i mọi người, những người tự cho phép mình được c t bì, những người có nghĩa vụ tuân giữ mọi luật pháp” (Ga-la-ti 5: 3).

Cơ đ c nhân ph i phân tích một s đoạn Kinh thánh một cách tùy ý, vì những người theo cơ s Do Thái giáo s dụng một s câu đ áp đặt một thực hành không được chào đón đ i với nhà thờ c a Đ ng Christ. Ví dụ, họ trích d n Lu-ca 4, câu 16 đ nói rằng Đ ng Christ đã dùng ngày Sa-bát đ thờ phượng Đức Chúa Trời, tuy nhiên, b n vẫn ch mu n chứng minh rằng ngài đã thực hành gi ng dạy trong các hội đường (Lu-ca 4:15) và rằng, một l n, đó là trong một Thứ B y đ n một hội đường ở Nazareth (Lu-ca 4:16). Tôi tự h i tại sao? Không ph i vì người Do Thái tham dự hội đường vào thứ B y sao? Ch c ch n anh y đã đ n nhà hội vào thứ B y vì người Do Thái đ n đ n thờ vào thứ B y.

Có một đ i u ch c ch n là theo cái nhìn méo mó c a những người Pharisiêu, các môn đệ c a Chúa Kitô đã làm đ i u bị ph quy t trong ngày Sabát, và Chúa Giê-su đã khi n trách những người Pharisiêu vì đã hướng d n họ học ý nghĩa c a ‘lòng thương xót, không ph i hy sinh’ (Mt 12: 7). Đó là, Họ ph i học rằng Đức Chúa Trời tìm ki m tình yêu c a loài người (s 6: 6), chứ không ph i hy sinh như một tập tục giới hạn trong ngày Sa-bát. Trong đoạn văn này, Chúa Giê-su chứng minh rằng ngày Sa-bát ch là một c a l, và Chúa là Đ ng ban sự yên ngh ch mong đ i rằng họ yêu m n Ngài (Ô-sê 6: 4).

Chính trong b i c nh đó, Chúa Giê-su nh n mạnh rằng sự yên ngh c a Đức Chúa Trời được cung c p vì nhu c u được cứu c a con người (Mác 2:27). Lưu ý rằng quy chi u v ngày Sa-bát ở s ít, tức là ph n còn lại đã hứa, tức là Đ ng Christ, chứ không ph i các ngày thứ B y hàng tu n.

Đó là khi Chúa Giê-su tự cho mình là Con người, vì ngài là Chúa c a loài người và thậm chí c a ngày Sa-bát (Mác 2:28).

Vì Chúa Giê-su và các môn đồ không tuân theo các thực hành giông như người Pha-ri-si, nên họ căm dờ Đấng Christ bằng cách hỏi: “Ngày thứ bảy chữa bệnh có đúng luật không?” (Mt 12,10). Và một lần nữa Chúa Giê-xu chữa lành vào ngày Sa-bát.

Những người tở cáo Đấng Christ là những người tuân giữ luật pháp xuất sắc, nhưng ngay cả khi giữ ngày Sa-bát, Chúa Giê-su đã khiến trách họ rằng:

“Không phải Môi-se đã ban luật cho anh sao? và không ai trong các bạn giữ luật. Tại sao anh lại cứ giết tôi? “ (Giăng 7:19).

Do đó, bất kỳ giáo lệnh nào để tìm kiếm Đức Chúa Trời qua các ngày đều là một lập luận yếu ớt và nghèo nàn, vì việc thực hành như vậy khiến con người chỉ phục vụ họ, chứ không phải Đức Chúa Trời, bởi vì chỉ có thể phục vụ Ngài trong tinh thần và lễ thật. “Nhưng bây giờ, biết Chúa, hay đúng hơn là được biết đến Chúa, làm thế nào bạn quay trở lại với những sự thô sơ yếu ớt, mà bạn muốn phục vụ một lần nữa? Bạn giữ ngày, tháng, thời gian và năm. Tôi sợ anh em, kể đã chúng làm việc ích lợi gì cho anh em” (Cl 4, 9-11), vì luật pháp được ứng nghiệm trong một điều răn. “Vì toàn bộ luật pháp được ứng nghiệm trong một từ, đó là: Anh em sẽ yêu người lân cận như chính mình” (Gl 5:14), và sự cứu rỗi khi tin rằng Đức Kitô là Con Thiên Chúa (Gioan 3:23).